

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił D. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15 czerwca 2015 roku ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, wobec czego nie spełnia określonych w art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz.1440) przesłanek do przyznania wnioskowanego świadczenia. (decyzja – k 23 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 14.04.2015r.)

W odwołaniu z dnia 13 lipca 2015 roku wnioskodawca zaskarżył powyższą decyzję wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odwołanie – k. 2)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 22 lipca 2015 roku organ rentowy wniosł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie - k. 4)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. A. urodził się w dniu (...). Z wykształcenia jest robotnikiem transportu. (niesporne).

W dniu 14 kwietnia 2015 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek – k. 1-7 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z 14.04.2015r.)

D. A. cierpi na organiczne zaburzenia osobowości, bez objawów ogniskowego uszkodzenia układu nerwowego, w szczególności mogących powodować istotne ograniczenie sprawności ruchowej w postaci niedowładów czy porażenia kończyn. Z neurologicznego punktu widzenia wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnej z posiadanym poziomem kwalifikacji zawodowych. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii J. Z. – k. 11-11 odwrót)

Stwierdzone u wnioskodawcy objawy organicznej chwiejności afektywnej oraz obniżony poziom sprawności intelektualnej nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii E. W. – k. 26-28)

Wnioskodawca przeszedł w kwietniu 2014 roku operację gruźliczaka lewego płuca z dobrym wynikiem. Przepuklina pachwinowa lewostronna pozostaje wolna. Nie stwierdza się u niego obecnie ani w przeszłości naruszenia sprawności organizmu z przyczyn chirurgicznych skutkujących niezdolnością do pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu chirurgii M. G. k 13-13 odwrót)

Stan po usunięciu gruźliczaka płuca lewego przy istniejącej obturacyjnej chorobie płuc o przebiegu umiarkowanym, z upośledzeniem wentylacji płuc o charakterze obturacyjny umiarkowanego / ciężkiego stopnia, leczona jednym lekiem wziewnym oraz nikotynizm nie naruszają sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu pulmonologii A. M. – k. 15-17)

Wnioskodawca leczy się także z powodu choroby niedokrwiennej serca, po przebytych zawałach mięśnia sercowego. Występuje także u niego nadciśnienie tętnicze, leczone farmakologicznie. Nie stwierdza się cech niewydolności serca ani niezdolności do pracy wnioskodawcy z przyczyn kardiologicznych. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu kardiologii R. G. – k. 22-25)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wydane w sprawie opinie biegłych, których specjalizacje odpowiadają rodzajowi schorzeń występujących u wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Stosownie do art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2015 poz. 748, ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpiezonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Z kolei, przepis art. 58 ust. 1 pkt 5, ust.2 powołanej ustawy warunkuje posiadanie wymagane okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art.57 ust. 1 pkt 2, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat i okres taki powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej już ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, że poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem, przy ocenie częściowej niezdolności do pracy, odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpiezonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpiezonego. Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

W ocenie Sądu ustalenia dokonane w toku postępowania nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji i nie stanowią podstawy do przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art.12 cytowanej ustawy.

Wynika to w sposób jednoznaczny z treści opinii biegłych o specjalizacjach lekarskich odpowiadających charakterowi schorzeń występujących u D. A..

Wskazani biegli zapoznali się z przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia wnioskodawcy i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego, opisali stan jego zdrowia.

Opinie biegłych są jasne i obiektywne, opisują stan zdrowia ubezpieczonego oraz sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, będąc tym samym wiarygodnym źródłem dowodowym.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał zatem w pełni wartość dowodową wszystkich opinii biegłych wydanych w przedmiotowej sprawie oraz podzielił, jako przekonywujące, wnioski wypływające z ich treści.

W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają istotnych braków, biegli w sposób dostatecznie wyczerpujący określili jednostki chorobowe, które występują u wnioskodawcy i ocenili ich znaczenie dla zdolności do pracy, odnosząc swoją ocenę do kwalifikacji zawodowych skarżącego. Wynikające z opinii wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Biegli wyjaśnili dlaczego w taki właśnie sposób ocenili stan zdrowia wnioskodawcy. Podali, że jego schorzenia mają taki charakter i występują z takim nasileniem, że nie przekładają się na zdolność świadczenia przez niego pracy. Brak było przy tym, w ocenie Sądu, podstaw by kwestionować rzetelność i merytoryczną poprawność opinii. Zostały one bowiem sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Biegli na podstawie przedstawionej dokumentacji leczenia i badania wnioskodawcy zdiagnozowali schorzenia, ocenili stopień ich zaawansowania, a przede wszystkim jednoznacznie wypowiedzieli się co do sprawności jego organizmu i wpływu dolegliwości na zdolność do pracy. Sąd podzielił opinie pisemne jak i opinie uzupełniające biegłych uznając, iż są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków.

W konsekwencji, wobec stwierdzenia, iż wnioskodawca nie spełnia koniecznej przesłanki warunkującej, w myśl przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznanie uprawnienia do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, zaskarżoną decyzję organu rentowego uznać należy za prawidłową.

Mając powyższe na uwadze Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.